

Aktieselskaber i Almindelighed ophævede Nødvendigheden af offentlig Autorisation — indtil 1863 skulde alle Aktieselskaber have Koncession, mellem 1863 og 1867 gjaldt dette stadig Selskaber, hvis Grundkapital var under et vist Beløb — fastsloges det, at Livsforsikringsselskaber som hidtil skulde have offentlig Autorisation og være undergivet Regeringens Tilsyn. Derimod skulde andre Forsikringsselskaber kunne dannes uden Autorisation, men en administrativ Forordning skulde fastsætte Vilkaar for deres Stiftelse. Denne principielle Forskel mellem Behandlingen af Livsforsikrings- og Skadesforsikringsselskaber er imidlertid bortfaldet ved en Lov af 17. Marts 1905 om Livsforsikringsvirksomhed m. m. (loi relative à la surveillance et au contrôle des sociétés d'assurances sur la vie et de toutes les entreprises dans les opérations desquelles intervient la durée de la vie humaine), thi denne Lov ophæver ogsaa for Livsforsikringsselskaber Nødvendigheden af offentlig Autorisation.

Fransk Tilsynslovgivnings principielle Standpunkt er herefter for al Forsikring, at Selskaberne skal fyldestgøre Lovens Normer og derhos iagttage de Forskrifter, Administrationen — nu Handelsministeriet — fastsætter for deres Virksomhed. Men noget konkret Skøn kan Administrationen ikke udøve; den udsteder generelle Forordninger indeholdende de samme Regler for alle Selskaber. I Henhold til Loven af 1905 er der saaledes for Livsforsikringsselskaber udstedt administrative Forordninger, der nøje fastsætter, hvilken Dødelighedstavle og hvilken Rentefod Selskaberne skal regne med, hvilke Præmietillæg de skal beregne sig til Dækning af Anskaffelsesomkostninger, hvilke til Dækning af Inkassoomkostninger og hvilke til andre Administrationsomkostninger, endvidere i hvilke Aktiver Selskabernes Midler skal anbringes og, hvorledes Aktiverne skal vurderes, naar Statusopgørelse finder Sted. For Skadesforsikringens Vedkommende gaar man naturligvis ikke saa vidt, men et i Henhold til Loven af 1867 udstedt Dekret af 22. Januar 1868 fastslog dog — foruden udførlige Regler af selskabsretlig Karakter — saavel for Aktieselskaber som for gensidige Selskaber, hvorledes deres Pengemidler skulde anbringes; de paagældende Regler er for Aktieselskabers Vedkommende ændrede ved Dekret af 10. Juli 1901. Nu gælder herom Dekret af 8. Marts 1922. En Lov af 15. Februar 1917 giver forskellige Regler om Tilsyn med Reassurancevirksomhed.

2. I *Schweiz* gælder Tilsynslov af 25. Juni 1885 (loi de surveillance) og Lov om Sikkerhedsstillelse af 4. Februar 1919 (loi sur les cautionnements). Princippet er her et helt andet end i Frankrig. Lovene opstiller yderst faa normative Regler, og saadan er heller ikke fastslaet administrativt, men Administrationen — Forbundsraadet — afgør i hvert enkelt Tilfælde, om et Selskab skal have Koncession til at drive Forsikringsvirksomhed, og Forbundsraadet kan træffe de Bestemmelser, som almene Hensyn eller Hensynet til de forsikrede kræver, specielt forbyde et Selskab at tegne nye Forsikringer, naar det ikke mere byder de forsikrede den nødvendige Sikkerhed og ikke foretager de Ændringer i Organisation eller Forretningsførelse, som Forbundsraadet kræver.

Naar Koncession søges, skal Selskabet, som man kan tænke sig, gøre Rede for, hvilken Kapitalbasis det har. Livs- og Ulykkesforsikringsselskaber skal endvidere fremlægge hele deres tekniske Materiale. Andre Selskaber skal derimod kun gøre Rede for, efter hvilke Principper de vil beregne de tekniske Reserver.

Selskaberne skal stille et Depot særskilt for hver Branche, Selskabet driver, og dette Depot skal tjene til Sikkerhed for Selskabets schweiziske forsikrede indenfor den paagældende Branche. For indenlandske Selskabers Vedkommende fastsætter Forbundsraadet Depotets Størrelse. Med Hensyn til udenlandske Selskaber bestemmer Loven af 1919, at Livsforsikringsselskaber skal deponere den matematiske Reserve med et af Forbunds-